

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Negyedévre . 1 fjt 25 kr. = 2 kor. 50 fl.
Félévre . . . 2 . 50 . = 5 . . . .
Egész évre . 5 . . . = 10 . . . .

Megjelenik minden szerdán és szombaton.

Egyes szám ára 7 kr. = 14 fillér.

Egyes példányok Groszmann J. antiquar üzletében, Polacsek V. és Groák I. dohánytüzsdéjében, Groszmann J. Gubás F. és Hesz Jenő fűszerkereskedésében kaphatók.

SZABADSÁG

SZERKESZTŐSÉG:
hova a lap szellemi részét illető közlemények küldendők:
Városháztér 10. szám.
Szerkesztő otthon van minden nap délután 1—2 óráig.

KIADÓHIVATAL:
hova a nyiltterek, hirdetések és előfizetési díjak, valamint reclamációk küldendők:
Wesselényi és König
könyvnyomdája
Deák-utca (színház-épület).

POLITIKAI, TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI, TANÜGYI ÉS HELYIÉRDEKŰ LAP.

A MISKOLCZI FÜGGETLENSÉGI ÉS 48-AS PÁRT KÖZLÖNYE.

A bekötött szemű Juszticia.

Körülbelül esztendeje annak, hogy ismeretlen tettesek Sziny Istvánt és Tokár Paulinát az Avason meggyilkolták. Három esztendővel ezelőtt pedig Kormos Györgyöt szúrták le városunk kálló közepén: a minoriták temploma mellett. Ezeknek a gyilkosságoknak tetesei mai napig is ismeretlenek. Az igazság keze a sötétben tapogatódzván, nem érte még utól a gyilkosokat. Elfogtak ugyan néhány gyanús egyént, de ezeket a miskolczi kir. törvényszék „bizonyítékok hiánya miatt” fölmentette.

Igen jól tette. A büntető hatalom inkább bocsásson el tiz igazi bűnöst, mint egyet is elítéljen ártatlanul. Megindító az ilyen ártatlanul elítélt szerencsétlenek sorsa, a kiket az igazságszolgáltatás tévedése mások büneiért büntet. És ezeknek a szegény martyroknak száma évről-évre szaporodik. A ki figyelemmel kíséri a hírlapok törvényszéki rovatát, többször olvashatja, hogy egyik-másik huzamosabb időre: 10—15 stb. évre elítélt rab ártatlansága csak akkor derül ki, mikor a szegény ember már majdnem teljesen kitöltötte a számára kiszabott büntetést. Nem hiszszük, hogy akadna ember, ki az ilyen hír elolvasása után egész szívével szánalommal ne viseltetnék a szerencsétlen martyr sorsa iránt. És ez a szánalom csak még jobban növekedik iránta, mikor az újság-cikk egész nonchalanceszal konstatálja, hogy a „szegény testileg, lelkileg megtört embert felsőbb rendeltre rögtön szabadon bocsájtották.”

Hát hogy valakit a börtön sötét fenekére dobnak, daczára annak, hogy ártatlan, azért nem támadhatjuk meg a bírói lelkiismeretességét. Az igazságszolgáltatás legerősebb sarkugói a tények, a bizonyítékok. Az ítélő bírák emberek, az ember pedig téved. Gyakran egy véres cseppecske vezeti az igazság útjára a bírót, gyakran egy rubafosztlány vonja el saját akaratán kívül az igazság ösvényéről. Ez ellen nem szólhatunk s az igazságszolgáltatásra e miatt nem vehet követ senki. Hiszen nincs ember, ki életében ne követett volna el akaratán kívül is hibát.

De azt az egész társadalomnak éreznie kell, hogy ha valakit tévedésünkből kifolyólag olyan mérvben büntetünk, hogy az egész életére befolyással van; hogy a kit ártatlanul testileg, lelkileg összetörünk, azt bocsánatkéréssel — mert az erkölcsi elégtétel annak felel meg — nem elégíthetjük ki.

Egy embert, ki a legtöbb esetben hasznos, munkás tagja a társadalomnak, az által, hogy bizonyos foglalkozást űz, kiragadunk a társadalomból, megfosztunk kenyérkeresetétől, több éven keresztül hagyjuk ártatlanul tepsedni valamelyik fegyintézet falai között s azután, mikor a félig élőhalott ártatlansága kiderül, leveszszük kezéről a bilincseket, sarkáig kitarjuk előtte a börtönajtót s azt mondjuk: „Te ártatlan vagy, mi azt nem voltunk hajlandók neked elhinni, nyomorogtattunk, de nem tehetünk róla. Most az igazság szeméről leesett a lályog, szabad vagy; menj vissza becsületes embertársaid közé, kezd elől az életet, élj meg, ha tudsz, mert ha éhen pusztulsz el, nem tehetünk róla.” — Már ez ellen a humanizmus felemeli tiltakozó szavát. Még az esetben is, ha az illető fiatal, munkaképes. A börtönben elsajátított rab-mesterségekből — melyek rendszerint nagyon is egyoldaluak — az a szerencsétlen meg nem él, pozíciót elfoglalni pedig a mai társadalomban nagyon nehéz. Med-

dig kell annak a szegény kiszabadult rabnak nyomorogni, hogy megélhetést biztosítson magának, még akkor is, ha rabkeresményéből — a mi ritka dolog — marad is a számára néhány megtakarított fillér. De mit szólunk az olyan testileg, lelkileg megöregedett, elbocsájtott rabokról, kik már nem támaszkodhatnak a maguk emberségére. Igaz, hogy ezeket végkielégítik sok esetben, de az a végkielégítés, még ha privát kegy is, csak egy csepp a tengerben.

Háromszékmege közelebb meleg hangu átiratban kérte megyénk törvényhatóságát, hogy pártolja őt a kormányhoz felterjesztett azon javaslatában, hogy az ártatlanul elítéltek sorsáról a kiszabadulás után az állam köteles gondoskodni, hogy az igazságszolgáltatás végzetes tévedését anyagilag is kötelesek vagyunk jóvá tenni s hogy ezt törvényben kell biztosítanunk.

Nagyon igaz, szívből jövő szavak ezek, melyek bizonyára az egész társadalom óhajával találkoznak.

Borsodvármegye törvényhatósága hétfőn tartott közgyűlésében meleg pártolással fogadta ez ügyet. A művelt nemzetek már régen gondoskodtak az igazságszolgáltatás ilyen martyrajairól. Itt az ideje, hogy mi is kövessük ezt a példát.

A törvényhozás terjeszse ki védő szavait a szerencsétlen ártatlanok fölé. Ugyanaz a törvény, mely — sujtott, emeljen is föl!

Válasz — a szent hangokra.

„Ravasz hunyorgással, nagy furfanggal végre Felemelő Kádár szemét az égre.”

A költőnek eme szavai jutottak eszembe, midőn a „szent tábor”-ból az „Egy orthodox” cikket elolvastam. Sohasem hittem volna, hogy a „szent urak”-ban annyi furfang, annyi körmönfont ravaszság lakozik!

Mindenekelőtt hazafias önértetük minden erejével tiltakoznak azon állításunk ellen, hogy ők magyar hitszónokot nem akarnak. Ezt a hangzatos szöveget kimondani könnyű, lehet tiltakozni szóval eleget; de azt, hogy magyar hitszónokot csakugyan akarnak, be is kell ám bizonyítani — tényekkel. Már pedig a „szent tábornak” eddigi tényei, viselt dolgai nem olyanok, melyekből a fent hangoztatott forró óhajást ki lehetne magyarázni; sőt már magában az a tény, hogy ők — még azok is, a kik Miskolczon születtek és nevedtek — maguk között úgy, mint a gyűlés-teremben Goethe ékes nyelvén beszélnek, elég bizonyíték arra, hogy a „szent urak” bizony nem valami rajongó szeretettel viseltetnek a magyar nyelv iránt.

És hogy a magyar nyelv iránti ellenszenvöket nyíltan be ne kelljen ismerniök, magukra veszik a szent palástot, képmutató arczzal oda állnak a templom elébe és a hithűség hamisan alkalmazott elvei alapján beakarják zárni a templom ajtaját a bupa-pesti szemináristák előtt. Miért? . . . Ugyan ugyan ne farizeuskodjanak az urak, hanem mondják meg őszintén, hogy csak azért, mert a szemináristák igen szépen beszélnek magyarul s ez önöknek nem tetszik.

Hanem ezt nyíltan bevallani nem merik, tiltja a hazafiság látszata. Szóval ezek a kis hamisak mutatják „Ézsau kezét”, a nélkül, hogy a „Jákób hangját” hallanók.

Én nem vagyok zsidó és így az én vallásos

érzületemet nem bántja akár Handler, akár Rösenfeld beszél abban a zsinagógában. De azt már, mint ennek a városnak a polgára, restem, hogy temetéseknél vagy ünnepélyes alkalmakkor olyan magyar beszédek hallunk, mely a magyar ember érzeit megbotránkoztatja. Nekem tökéletesen mindegy: akár orthodox, akár neolog lesz az a hitszónok, csak legyen s az, a ki lesz: tudjon jól és tisztán beszélni — magyarul.

És én tovább már nem is fűzném a szót, ha a „szent urak” szemére nem hánynák a „Szabadság”-nak, hogy ők a függetlenségi párt jelöltjére szavaztak és a „Szabadság” mégis szidalmazta őket.

Hát az igen szép dolog volt, hogy a függetlenségi párt jelöltjére szavaztak; de már engedjenek meg, a szóban forgó kérdésben nem lehetünk Önökkel egy véleményben. Lennénk szívesen, de nem lehet; mert ugy a jog, mint az igazság Önök ellen bizonyít.

Azt mondják Önök: „a ki a budapesti rabbi-szemináriumban nyerte kiképezését, az már eo ipso alkalmatlan az orthodox rabbiságra.” Hát ez egy kicsit furcsán hangzik, de azért legyen igaz; csak azt nem értjük: miért beszélnek Önök örökösén rabbi-ról s miért kerülük a „hitszónok” kifejezést, mint macska a forró kását? Hiszen, tisztelt szent urak, itt nem rabbi-ról, hanem csak hitszónokról van szó, a mely állásra orthodox hitközségek az orsz. izr. tanítóképzőből kikérült tanítókat is alkalmaznak országszerte.

Ha tehát joguk van önöknek a hitszónoki állásra egy országos izr. tanítóképző intézetből kikérült tanítót alkalmazni, ugyan mondják meg: miért háborodnak fel ennyire egy szintén országos izr. rabbiképző intézetben kiképzett pap ellen? . . . Erre a kérdésre, a ki tisztán látja az önök képmutató, szemfényvesztő játékát, melyet a „rabbi” elnevezéssel üznek s melylyel a miniszter is el akarják bolondítani, nem felelhet másként, mint úgy, hogy: a szemináristák igen szépen beszélnek magyarul.

Már ebből is minden ép észszel bíró ember beláthatja, hogy Önök nem állnak jogos téren.

A mi pedig az önök igazságát illeti, az éppen olyan, mint annak a bizonyos tótnak az igazsága, a kit befogadtak a házba, azután a gazdát ő verte ki onnan.

A „szent urak” ugyanis maguk elismerték előttem, csakis tőlük tudom, hogy a „Kazinczy-utcai” új zsinagógát a neológok építették, abban az időben, midőn orthodoxok és neológok külön hitközséget képeztek Miskolczon. Később azután a két hitközség „orthodox” firma alatt egyesült egy szerződés alapján, melyben ugy az orthodox, mint a neolog érdekek anynyira-mennyire kielégítették. A neolog-templomban egyesült két hitközség tagjai előtt ma orthodox rabbi hirdeti az isten igéjét, orthodox kántor énekel, orthodox sakterok imádkoznak és orthodox tanítók tanítanak. Minden a világon, még a portás is orthodox és ezek a „szentek” mégis följajdulnak, lelkiismeretök elleni merényletnek hirdetik, mihelyt a neolog templomba egy parányi neolog-szellemet akarnak bevinni.

Ha tehát eltékenénk is attól a kétségtelen jogtól, hogy a miskolczi orthodox hitközség bátran választhat az országos rabbi-szemináriumban képzett egyének közül hitszónokot, mert az országos orthodox szabályzat 26. §-a — melyhez a szent férfiak oly görccsösen ragaszkodnak — csak rabbi-ról szól; még akkor is az igazság és méltányosság azt hozná magával, hogy az egy kalap alatt egyesült két hitközség intelligensebb (mert ezt talán a „szent urak” is elismerik) részének vallási érde-

kei is némi kis részben kielégítést nyernének.

És még a „szent urak“ mernek beszélni lelkiismeret elleni merényletről, a mikor ők a mások által épített templomban elhelyezkedve, saját orthodox szertartásuk szerint végeztetnek minden vallásos czerimóniát és még annyit sem akarnak megengedni a műveltebb elemeknek, hogy azok — ha az „Egy orthodox“ szerint a neologok és orthodoxok között oly fontos vallási nézet-eltérés van — a saját vallásos nézeteiknek saját zsinagógájokban érvenyt szerezzenek. Vagy ki akarják verni a neolog elemet teljesen — mint ama bizonyos tót — saját templomukból?!

Térjenek a szent urak eszökre. Gondolják meg, hogy Önöknek senki a világon, a ki elfogulatlanul ítél, nem ad igazat s hogy erőszakos fellépésük és a miniszterhez való oktalan futkosásuk által csak a hazafiatalanság vádját idézik magukra, nagy hátrányára a hitközség hazafias nyimbuszának, erkölcsi tekintélyének. Ha csak egy lépést is tesznek abban az irányban, melyen eddig haladtak, lehetetlenség Önökről a hazafiatalanság gyanuját elhárítani. A hitfelekezeti béke, de meg városunk jó hírneve érdekében is legyen vége ennek az áldatlan harcnak. Ha az Önök vallásos érzelmeit talán megzavarná annak a budapesti szemináriumból kikerült hiúsónoknak (bár az sem bizonyos, hogy ilyet választanak) a Jehova örök hatalmáról és dicsőségéről hirdető szava; akkor ne hallgassák őt — mint más hitfelekezet tagjai sem hallgatják a nekik nem tetsző papot — hanem hallgassák kizárólag a főrabbi beszédét.

Ennyit a béke érdekében, lelkiismeretük bilincsbe szorítása nélkül is megtehetnek.

Ez a válaszuk — a szentek énekére.

A felső-borsodi ev. ref. egyházmegye közgyűlése.

A f.-borsodi ev. ref. egyházmegye szept. hó 5-6. napjain Szendrő-Ládon tartá rendes őszi közgyűlését. N. t. Debreczeni Gábor esperes és Ragályi Béla világi gondnok elnöke alatt igen szép számú közönség jelenlétében.

Esperes ur buzgó imája s gondnok gyűlést megnyitó üdvözlő beszéde után az esperesi félévi jelentés olvastatott s mikor az őszbeborult aggasztán a multa való édes visszaemlékezéssel s az öntudat édes nyugalmával vallomást tett arról, hogy több mint félszázada működik a lelkeszi pályán, több mint negyven éve, hogy egyházmegyei szolgálatban áll s huszonhárom éve, hogy viseli esperesi hivatalát: senki nem volt a közgyűlésen, a ki az őszinte szeretetnek és tiszteltetésnek édes érzelmeivel s főlemelő gondolataival ne tekintett volna a becsületességnek, a pontoságnak, az igazság-szeretnek e minta képére. Lelke még tovább is örömmel vezetné az egyházmegye kormányrudját; de karjai meggyengültek s abban a harcban, melyre készen kell lenni mindenkinek, érezve gyengeségeit ő már vezér nem lehet.

Olvastatott ezután a szavazatható bizottság jegyzőkönyve, melynek értelmében az új tisztikar 10 évre, következőkép alakult meg: esperes Vadász Pál, világi gondnok Ragályi Béla; papi tanácsbírák: Svingor József, Vladár József, Bartha Mihály, Balogh István; világi tanácsbírák: Szekrényessy Árpád, Vladár Ervin, Miklós Ödön, gróf Vay Tihamér, Dobozy István, Zsóry Gusztáv; papi jegyzők: Bartha Mihály, Botos József; világi jegyzők: Bónis Bertalan, Bárczay László; ügyész: Vattay Bertalan. Két papi tanácsbírágra új szavazás rendeltetett.

Miután az új esperes letette esküjét, nagy figyelem és érdeklődés között tartotta meg határos programbeszédét, mely a legszebb reményre jogosította fel még azokat is, a kik talán mást szerettek volna látni az esperesi méltóságban. Mondja többek között: Vezélvem lesz mindenkor a közigazgatás pontossága, egyházi és iskolai szent érdekeinknek hű szolgálata. Jelszóm: Nemesen küzdeni, egygyé olvadni a felebaráti szeretetben. Belső tisztaság, magasztos eszmék kell, hogy lelkesítsenek bennünket mindenkor; de ma, ebben az anyagi világban kétszeresen küzdeni szent kötelességünk. Egyetértés és összetartás legyen lobogónkra írva. És a harcban az is lelkesíthet bennünket, hogy a lelkeszi kar nincs magára hagyva, hanem nemes munkánkban hatalmas támogatónk, segítségünk a világi elem. De hogy magasztos pályánkon sikerrel haladhassunk, az anyagi gondoktól egészen függetlenül kellene élni; erre törekedni, az eszközöket helyesen megválasztani főtörökvényem leendő! Táradjanak fel a lelkeszi értekezletek halottaikból; legyen hitbuzgóság, krisztusi szeretet, eleven érzés első sorban a lelkeszi karban. Mert a cél csak úgy érhető el, ama nemes harcot csak úgy harcolhatjuk meg, ha mindenki hiven megteszi kötelességét.

Mint segédlelkészek beerősítették: Sáfra n La-

jos Ivánkára, Beregszászi Ferencz Meszesre. Mint tanítók: Gerencsér József Sz.-Péterre, Szabó Péter Kelecsénybe, Papp Mihály Vadnára, Karácsonyi János Dédesre, Oláh Sándor Berentére.

A beerősítések után Dezső Lajos népiskolai tantervére vonatkozólag a tanügyi bizottság két munkát terjesztett elő, melyből örömmel győződött meg a közgyűlés, hogy lelkeszeink és tanítóink érdeklődnek a tanügy iránt s beható tanulmányokkal és tárgyilagos bírálatokkal is kívánják előbbre vinni népiskolai állapotainkat. Az egyik bírálat szerzője Súlyay Benedek f.-barczikai lelkész, a másiké Súlyay József parasznai tanító. Mindkét munka fölterjesztett az egyházkerületi tanügyi bizottsághoz azon megjegyzéssel, hogy az abban hangsúlyozott elvek és nézetek a tantervben kifejezésre találjanak.

Tanügyi bizottsági elnökke: Csizmadia Jenő bánhorváti lelkész, gyámügyi választmányi tagokká: Debreczeni Gábor, Botos József választottak.

Köztetszéssel találkozott Doktor Gyula s. kazinczi lelkésznek azon indítványa, mely szerint egyházmegyénkben is tarassanak gyűlést megelőzőleg egyetemes lelkeszi értekezletek, a hol mindnyájunkat érdeklő felolvasások tartatnának s megvitátnának azon napi kérdéseket, melyek égető szükségéi égetik lelkeinket. Itt van az ideje, hogy mi is társuljunk, szövetkezzünk és az erők összehatása által éleítsük ki azon régi fegyvereket, melyekkel legyőzhetjük régi ellenségeinket. Legyünk készen a harcra, de legyünk készen arra is, hogy előbb önerőnket ismerjük meg, hogy a nemes harcot megharcolhassuk.

E fontos indítvány egyhangulag elfogadtatott s az alapszabályok elkészítésére egy öt tagból álló bizottság választott, melynek tagjai: Vadász Pál esperes elnöke alatt Bartha Mihály, Csizmadia Jenő, Doktor Gyula, Súlyay Benedek.

Majd a zöld sátor alatt levő, gazdagon megpakolt fehér asztal mellé vonult a nagy közönség, hol az első felköszöntőt Bartha Mihály főjegyző tartotta. Szellemesen fejtegetvén a mult, jelen és jövő képét, mely egyházmegyénk elnökségére ez alkalommal annyira rá illik. A multat jelképezi Debreczeni Gábor nyugalomba vonult esperes, a jelent Ragályi Béla v. gondnok s a jövőt Vadász Pál új esperes. Mindhárom egészségére üríti poharát. Súlyay Benedek Lukács Ödön f.-szabolcsi esperes értekezleti felolvasásából indulva ki, elmondja, mely szerint felolvasó vádolja a ref. papságot, hogy nem tud forgolódni a világi ügyességgel világi uraink körül Minket ez a vád nem illet! Mert ha szétnezzünk világi uraink között: F.-Borsod. ref. urainak színe-javát zöld asztalunk körül látjuk munkálkodni és harcolni a mi igazunkért. Élteti a papságot, mely ilyen nagyszerűen megtudta választani a világi tisztikart s élteti világi urainkat, kik nem ki melve sem költséget, sem fáradságot, lelkesen és hitbuzgósággal munkálkodnak vallásunk és egyházunk jövőjeért s valódi büszkeségüknek tartják, ha sorainkba lépve, őseiktől öröklött sz. hagyományképen fennen lobogtathatják a valódi protestantizmus zászlóját! Csizmadia Jenő határos beszédében hasonlatban indul ki s az egyházmegyét megújított géphez hasonlítva, élteti az erős-karu, bátor és rendíthetetlen hitű vezetőket. — Bartha Mihály folytatva a hasonlatot, élteti a gép körül hiven munkálkodó napszamosokat. Vadász Pál humoros felköszöntőben élteti a jegyzői kart, kik a gép fűtő s jaj azoknak, a kiknek (egy j.-könyvi megrovásban) ők befűtenek. Debreczeni Gábor, mint legidősebb egyházmegyei hivatalnok, élteti a legifjabb Bárczay László aljegyzőt és szíve melegebből óhajtja, hogy idővel legyen egyházmegyénk büszkesége.

Igen sok egyház ügyes-bajos dolgainak elintézése után mindenki azon boldog reménységgel osztott szét, hogy az új esperes vezérlete alatt új élet fog pezsegni egyházmegyénk kebelében s a lelkeszi értekezlet hathatós eszköze fog lenni az egyháztársadalmi tevékenységnek s az egyházmegye boldog felvirágzásának!

F.-Barczika, 1893. szept. 7.

Súlyay Benedek,
ref. lelkész.

Csipke-rózsák.

Innen-onnan összeszedte: **Botanikus.**

Hogy mennyire czéltudatos cselekmény volt a zárdakert megvétele, bizonyítja azt az a közmegeledés, mely annak rendkívül értékes felhasználása iránt nyilvánul. Az elismerés oly általános, hogy a város közönsége ily czélra (!) talán még költségesebb kisajátításoktól sem idegenkednek.

*

Volt a zárdakertben egy kut, a kik ittak belőle, állítják, hogy az kitünő vizet tartalmaz. Ennek tudata vezette városunk közegészségügyi bizottságát, midőn megkereste a városi tanácsot, hogy a befalozott kutat bontassa fel s adja át a közhas-

ználatnak és építtessen fölé diszes állványt, tetején egy gázlánggal.

— Hogy is ne! gondolta a tanács és a megkeresést is betette és betemette a — kutba!

*

A miskolci közegészségügyi bizottság nagyon erőlyes tud lenni, ha új patika felállítását kell ellenezni, de máskülönben nem sok vizet zavar és nem veszi észre, hogy néha napján oly bűzös vizet locsolják az utcákat, hogy a járó-kelők orrukat befogni kénytelenek. De hát nem minden embernek egyformán van kifejlődve a — szag-érzéke.

*

Járdáinkat, kövezeteinket a házak építetői úgy és annyiban a mennyiben az állványok felállításához szükségesnek vélik, egész akadálytalanul felbontják; az építések bevégeztével pedig vagy éppen nem, vagy pedig nagyon mostohán állítják helyre; minélfogva azon kérdés merül fel előttünk: vajjon nem akad városunk kormányzatában egy közeg, a kinek erre felügyelnie kellene?!

*

A Szinvába torkoló Clozetcsatornák már igen szégyenlik magukat, hogy a szabályrendelet és közhaj ellenére régi helyeiken disztelenkednek, miért is gazdáik pléhtokont készítettek ábrázatok felébe — egyelőre a forgóhid körül. A járókelő közönség elismeréssel vette tudomásul ezt a közérdekben történt nagy haladást és szájátva bámol ama rendkívüli erély fölött, mely a Clozetcsatornák nyílásainak örök időkre leendő fentartására irányul!

A Szinvába vezető Clozet-csatornák illatot terjesztő nyílása oka annak, hogy főutcánkon az állapotok már a botrányosságig fejlődtek. A főutcán ma már erős oldalbalökések nélkül egyáltalán nem lehet járkálni. Az sem tartozik a ritkaságok közé, hogy a baka után rohanó szakácsné zöldseges kosarat, a hust vagy éppen a tejfűlős bögrét ruhánkhoz ken. Szóval a főutcán bolond állapotok vannak. Egész az örülésig menő tulsufolttság van ott akkor, mikor a mellékutczákon ember sem lehet látni! De hát minden dolgot a főutcán kell lerakni, mindent csak ott szabad árulni, a mézszárszékeket sem szabad a mellékutczákra terelni, krumpli, bab, borsó csak úgy jó, ha a főutcán árulják; minden boltnak csakis a főutcán lehet és szabad lenni, mert a főutczai házak jövedelmét biztosítani kell. Ez a fő czél és a czél előtt meg kell hajolni mindenkinek, a kinek t. i. nincs elég sütni valója, hogy e botrányos állapot megszüntetése ellen mozgalmat indítson.

*

A mér szentesített piacrendőri szabályzat segített volna ezen a bajon, de hát ez a szabályrendelet is valamelyik kufenekére lett bocsájta, azon a türelem-kötélen, mely elvélre is szakadni fog. A főutczá botrányos dédelgetéseit mindörökké — szó nélkül — túrni nem lehet; csak azért, hogy haladásunk demonstrálására és a főutczai háziurak kedvére, egy tulsufolt utcát teremtsünk, míg a mellékutczákban meghallani a légy repülését a nagy csendben.

*

Csodálatos! Még a gyermek-kocsik és gyermek-veloczipédek is mind a fő-utczá járdáján tolatnak és rohannak! Mondja azután még valaki, hogy nem minden nyavalya ragadós!

*

A fő-utczáról önkénytelenül is a fűrdő felé tekint az ember. Hát igaz, hogy a fűrdő létesítése örvendetes tény, de még is sajnálatos, hogy ily drága középületnek csak a tornya nyulik fel magasra, de maga az épület egy elterjedt alacsony tömb. Hát én emlékezem arra, hogy mikor gyermek voltam, az apám házát igen nagyán láttam és nagyán tudtam mindig. Ma azonban látom, hogy bizony kicsiny az. Megfejtése a dolognak pedig az, hogy alacsony, kis ember a kisebb épületet is magasnak látja. Miért is azt tanácslom, hogy jövőre, ha Adler ur tervet készít, tegyen a lába alá egy — nagy székét.

*

Magasabb helyről magasabb a néz- és látpont, ez bizonyos. Erről bizonyosságot tehetne dr. Halász Sándor is — ha itthon volna — de miután ő nincs itthon, távolléte alatt engedje meg nekem a t. olvasó közönség, hogy észrevételeimet én mondjam el helyette, bár ő nála sokkal kisebb vagyok.

Politikai szemle.

— **Forradalom tört ki Csehországban.** Prága városában kihirdették az ostromállapotot. Mit jelent ez? Jelenti, hogy Csehország fővárosában föl lett függesztve a gyülekezési jog, az egyesületi jog, a szólás, a sajtószabadság s az esküdtzéki biráskodás s ezzel az összes polgári jogok. És jelenti, hogy Ausztriában most már csakugyan „csehül” állanak a dolgok.

— **A kormány helyzete.** Említettük volt, hogy nem rég Wekerle miniszterelnök Ischben járt, hogy átadja a királynak a polgári házasságról szóló törvényjavaslatot. Azóta úgy hallik, a király elintézte ugyan a magyar kormány erre vonatkozó előterjesztését, a kormánynak azonban még sem lesz módjában, hogy a javaslatot a képviselőházban az őszön benyújthassa. Ez mind szóval azt jelenti, hogy a király nem adta beleegyezését a polgári házasságról szóló törvényjavaslat betervezéséhez. Hogy így áll a dolog, azt más körülmények is megerősíteni látszanak. Így nevezetesen a miniszterelnöknek az volt a szándéka, hogy szeptember 6-án N.-Bányán választói előtt beszámoló beszédet fog mondani. Ezt a hírt a kormányparti lapok terjesztették, tehát kétségtelen, hogy magától a miniszterelnöktől került ki. S íme egyszerre csak változik a nóta, s ugyancsak a kormányparti lapok hírül adják, hogy a miniszterelnök szándéka megváltozott s a n.-bányai megnyilatkozás elmaradt. Miért! A dolog nyilvánvaló. A kormány győzelmét nem lehet hirdetni; a kormány kudarcát hirdetni pedig nem tanácsos. Ez a titkolódzás azonban természetesen csak addig tarthat, míg az országgyűlés összeül, mert akkor az ellenzék legelső kötelessége, hogy a kormányt szinvallásra szorítsa.

Görömböly köszönete.

A görömbölyi vízkárosultak javára eszközölt gyűjtésünk eredményével e hó elején leszámoltunk. 118 frt 05 krt küldtünk el összesen főt. Énekes Gyula róm. kath. plébános urnak Görömbölyre. Jól esik lelkünknek az a tudat, hogy a hajléktalanná lett szerencsétlen embertársaink sorsán erőnk és tehetségünk szerint mi is segíthetünk. Az időnként elküldött összegekről szóló nyugtát és a széphangu köszönetet ide igtatjuk:

Tekintetes szerkesztőség!

A görömbölyi vízkárosultak részére legutóbb küldött 59 frt és 35 krt kezeimhez vettem, mely összeget a többibe csatolva a „Szabadság” gyűjtése kitesz összesen: **118 forint és 05 krt, azaz egyszáz tizennyolcz forint 05 krt.** Midőn tehát jelen sorokban a 118 frt 05 krnyi összegnek a vízkárosultak közötti kiosztás céljából fölvételét elismerem, egyzersmind ugyancsak a lapnak hasábján a karosultak nevében mondom köszönetet a nagylelkű adakozóknak az adományért, a tek. szerkesztőségnek pedig az adományok egybegyűjtéséért s az azok körül kifejtett fáradozásukért! Legyen ezért mindnyajok jutalma az „örök élet”, mely hogy számukra biztosítva van, az „írás” szavaira hivatkozom: „ha valaki italul egynek a legkisebbek közül, egy pohár hideg vizet nyújt — mondja az Ur — csak a tanítvány nevében is. bizony mondom nektek — olvassunk sz. Máté evangéliumában — (10. r. 42. v.) nem veszti el jutalmát.”

Az ő fáradozásuk pedig több, sokkal több mint egy pohár hideg viznek a nyújtása!

Maradok kiváló tisztelettel

Görömbölyön, 1893. szept. 12-én.

Énekes Gyula, róm. kath. lelkész.

H I R E K.

— **Kossuth Lajos** hazánk nagy fiának 91-ik születésnapját e hó 19-én vagyis a jövő kedden ünnepli meg Magyarország hazafias népe. Városunkban ilyen ünnepély iránti mozgalomról még ekkoráig nem hallottunk. Ugy vagyunk értesülve, hogy Vályi József polgártársunk egy „Kossuth asztaltársaság” létesítésén fáradozik. Ha az eszme életre kelhetne, a társaságot e hó 19-én kellene megalakítani, — a rimaszombati társaság mintájára, melyet Malik Vilmos városunk társadalmi köreiből is előnyösen ismert rimaszombati kir. adótárnok alakított, mely több száz forintot áldoz évenként humanus és jótékony célra.

— **Papp Elek** választói közt. Vasárnap megjelent Karczagon a nádudvari kerület választóinak küldöttsége, mely arra kérte Papp Eleket, a nádudvari kerület orsz. gyűl. képviselőjét, hogy még e hó tolymán látogassa meg választóit s nyilatkozzék előttük különösen az egyházipolitikai kérdésről s az orsz. függ. pártkörben kitört viszályról. A küldöttség tagjai továbbá arra kérték a népszerű képviselőt, hogy minden befolyását használja föl arra, hogy még ez év őszén tartassék országos független-

ségi pártgyűlés, mely a pártkörből kilépett tagok és az u. n.: anyapárt közt felmerült vitás kérdések felett döntsön hogy a párt teljes egysége helyreálltassék. Papp Elek, ki magyaros vendégszeretettel fogadta a küldöttséget, megígérte, hogy a lehető legrövidebb idő alatt megfog jelenni választói közt Nádudvaron, Kabán és P.-Ladányban s megtartja beszámolóját.

— **Albrecht és Vilmos** főherczegek a közeli napokban Miskolcra keresztül utaztak s Görgey László vasúti üzevezetőt megszólításukkal tüntették ki.

— **Dr. Friedman Bernát** a genialis tehetségű és a jogászilag egyik kitünősége, a jeles kriminál-ista kedden délután városunkba érkezett. A Winter-féle bűnpörben, mint a Winter Dávid védője részt vett s nem egy kíváncsi hallgatót vonzott a bűnügyi terembe ismert egyénisége, hogy fényes és nagy tehetségében gyönyörködjék.

— **Kinevezés.** Czehula Dezső, miskolci kir. törvényszéki joggyakornokot az igazságügyi miniszter a dettai kir. járásbíróvához aljegyzővé nevezte ki.

— **Eljegyzés.** Csurgai Árpád f.-nyarádi közigazgató f. hó 8-án Buziáson eljegyezte lovag Riedl Ernő Arad városi köztisztviselő kedves leányát Annát.

— **Letört virág.** Hézszer Kálmán főispáni titkár és nejét Dianovszky Iónát mély bánat érte: Margitka 4 hónapos kis gyermekük e hó 14-én rövid, de kínos szenvedés után örök álmra hunyta be szeméit. A bánatos szülők iránt városszerte általános részvét nyilvánul.

— **Borsodvármegye közigazgatási bizottsága** csütörtökön báró Vay Béla főispán elnöke alatt rendes havi ülést tartott, melyen az alispán, főorvos, kir. pénzügyigazgató terjesztették elő jelentéseiket. Erdekességet képez a főorvosi jelentés, mely szerint Borsodvármegye mar teljesen koleramentes. — Dr. Popper József kórházi főorvos a kórházban előforduló botrányos helyzetekre — t. i. hogy nincs elég hely az elmebetegnek — felhívja a bizottság figyelmét. Az alispán elnöke alatt egy bizottság küldetik ki az állapotok megvizsgálása végett.

— **Bankett.** Pfliegler J. Ferencz ipartestületi elnök a mult szombaton este magyaros vendégszerető házában estélyt rendezett, melyen jelen voltak: báró Vay Béla főispán, valóságos belső titkos tanácsos, Soltész Nagy Kálmán, kir. tanácsos, polgármester, mint az iparkongresszus díszelnökei, Melczér Gyula alispán, Horváth Lajos orsz. képviselő, Ráth Károly a budapesti kereskedelmi muzeum igazgatója, díszelnök, Mudrony Soma elnök, Bobula János orsz.-gyűlési képviselő, Radvány István kir. tanácsos, Diószeghy György főjegyző, Deil Jenő, Edvi Illés László kamarai titkárak s még számosan. A kedélyes mulatság a késő éjjeli órákban ért véget.

— **Adókövető bizottság a pinczében.** Vasárnap délután Prokób Antal ipartestületi elnök pinczéjében gyűltek össze a III. orsz. ipartestületi kongresszuson időző tagok, kik az „Első magyar közmívelődési egyesület” javára Szmolényi Nándor publicista indítványára minden toaszt után „ivászi adó”-t fizettek, mely a nevezett egyesületnek 37 frtot jövedelmezett.

— **Nem lesz bucsu!** A folyó 17-én tartandó egri bucsut, melyen városunkból is tömegesen szoktak részt venni, a belügyminiszter — tekintettel a kolera-esetekre — betiltotta.

— **A Winter-féle** szenzációs bűnpör végtárgyalását a miskolci kir. törvényszék szerdán és csütörtökön tartotta meg. A tárgyalás lefolyását terjesztük a lapunk jövő számában közöljük egész terjedelmében.

— **A miskolci borok minőségei.** Hogy milyen jó tulajdonsággal bírnak a miskolci pinczékben levő borok, arra a kérdésre a III. orsz. ipartestületi kongresszus tagjai feleltek leghatározottabban, kik elismerő érdemkeresztet tüztek hordójaikra: dr. Szabó Gyula, Pfliegler Ferencz, Karla Bertalan, Szombati Sándor, Virágh János pincze s bor tulajdonosoknak, kik igazi baráti szeretettel nyitották ki a gyöngyöző folyadékokkal megtelt pinczéjüket, a hol több kongresszusi hazafi az „alkotm nyos állapot” tüneményeivel is megismerkedett.

— **A helyi sajtó érdekében.** Alig van város Magyarországon, a hol a sajtót annyira ignorálnak, annak képviselőit annyira lenéznék, mint Miskolcra. A hatóságok és magasabb rangú hivatalos személyek csak akkor eresztenek meg egy kegyes mosolyt a sajtó munkásai felé, ha az ujság támogatására szükségük van, vagy a mikor becses személyüket érdemen felül is kidicsérik. Máskor éljen úgy, a hogy tud. Ha valami információra szüksege van a sajtónak, állig gombolkóznak, nem beszélnek, nem mutatnak semmit, sőt — ha lehetséges — el is titkolnak, a mit lehet. Megyei, városi közgyűléseken, törvényszéki tárgyalásokon sat. nincs helyök a hírlapok képviselőinek, ott szorongnak a néptömeg között s irnak — ha tudnak — a térdeiken. Ez ügyben tegnap igen helyesen szólalt fel a „Borsodmegyei Lapok”. Nagyon ritka dolog ugyan az, hogy mi aláírunk olyant, a mit lap-társunk a „B. L.” mond, de a következő kérelmét mi is aláírjuk: „Tisztelett kérjük a kir. törvényszéki elnök urat, hogy a végtárgyalások alkalmával a hírlap-

tudósítók számára 4 székről gondoskodni sziveskedjék. Nem magunk, de a közönség érdekében kérjük azt, melynek szolgálatában állunk a tárgyaló teremben is. Hasonló kérelmünk van Borsodvármegye alispánjához s Miskolcz város polgármesteréhez is. Ott is a térdeikre vannak utalva a hírlap referensek. Kevés jóakarát és még kevesebb költséggel a dolgon akként lehet változtatni, hogy senkinek sem lesz oka a panasza.

— **Mensa academica.** A budapesti tudományegyetem ifjusága, élén Breznay Béla dr. volt rektorral, lelkes felhívást bocsátott közre. Magyarországi polgáraihoz, melyben a diákokthoz (mensa academica) létesítésére erkölcsi és anyagi támogatást kéri. A tehetség nem jár igen gyakran együtt a vagyonossággal és minálunk a legtöbbször elvész az a tehetség, melyhez a sors vagyont nem adott. Hány tehetség és valóban nemes ambíciójú ifju kénytelen az anyagi gondok miatt ott hagyni az egyetemet, hány züllik el egészen és sohasem viszi többre falusi nevelőségénél, vagy diurnistaságnál és hányat riaszt vissza teljesen a tudományos pályától a szegénység! Egyetemünkön nincs megadva sem szegénynek, sem vagyonosabbnak az az alkalom, hogy együttesen magához hasonlók társaságában étkezhessék a szegény ingyen, a vagyonosabb olcsón és jól. Mily szép volna, ha mindennap együttes és egyforma jó ellátásban részesülne minden egyetemi hallgató. A gazdag megfizetné valamivel drágábban, de még mindig olcsóbban, mint azt a vendéglőkben kapja, és ezzel módot nyújtana a szegénynek arra, hogy az olcsóbban, esetleg ingyen kapja ugyanazt az ételmezt. És e mellett kellemes szórakozás volna a mensa akadémicában résztvevőkre nézve az étkezés ideje, kedves baráti társaságban volnának együtt mindennap s fejlődnek vele a közszellem, a kölcsönös megbeszélés, az együvé tartozás, az egyenlőség érzete is. Legyen a mensa akadémica alapötökéjének gyarapítása országosan elismert jótékony cél, melynek javára adakozzék minden emberbarát. Bizunk benne, hogy Magyarország lelkes polgársága meg fogja hallgatni az ifjuság kérését s nem fog vonakodni az ügyének a pártolásától, mely nemcsak az ifjuság ügye, de az egész nemzeté. A jövő érdekében a jövő reménye kéri a jelen társadalmat: ne tagadja meg tőle ezt a támogatást. Az adományok, melyek hírlapilag is nyugtatni fognak, a budapesti kir. magyar tudományegyetem rektori hivatalához küldendők. Esetleges felvilágosításokért ugyanoda fordulhatni. Cím: A budapesti kir. m. tud. egyetem nagys. Rektori Hivatalának — Budapest. Tud. egyetemi közp. épület.

— **Megugrott katonák.** A Miskolcz és Hatvan állomások között közlekedő személyvonat utasait szerdán éjjel éles, hosszu fűtő riasztotta fel almukból. A vonat a nyílt pályán egyszerre megállott. Az utasok rémülten rántották fel az ablakablakot, sokan kiugrottak a kocsiokból. A kalauz alig tudta megnyugtanni az ijedt közönséget, hogy semmi baj sincsen. A vészjelzőt egy III. osztályu kupé utasai huzták meg. Abban a kupében ugyanis két közönségre kitesztották az ajtót, minden podgyászuakat lehányták a vonatról, azután maguk is leugrottak. A csendőrség erősen nyomozza a két katonát, a kiknek bizonyára erős okuk volt az éj sötétségében ellállniok.

— **Térzene.** Mint lapunknak írják: a helybeli 5 gyalogezred zenekara minden csütörtökön délután 4 órakor a népkert helyiségben sétahangversenyt fog tartani.

— **Ismét katonai golyó.** Kelemen Andrásné fizes-utcai lakásán a napokban egy, a katonai fegyverből megtévedt katonai golyó lakása falain keresztül, a szobába behatolt, de szerencsére emberéletben nem tett kárt, csupán az asztalon lévő üvegtárgyakat zuzta össze. A rendőrség a vizsgálatot megindította s kitént, hogy egy honvéd-katona tette a lövést, a ki — bár a katonáknál eltiltott — a szokásos titkos módon a fegyverét tisztította.

— **Tűz.** Szerdán éjjel 12 órakor tűz ütött ki a Kazalovanszky Ödön asztalos Alsó-Szentgyörgy-utcai lakásán. A gyorsan kivonult tűzország a tűz tovaterjedését megakadályozta. A tűz gyújtogatásból keletkezett. A rendőrség a vizsgálatot megindította s remélhető, hogy mihamarább kizserkerítik, mert a házbelielnek egy haragosukra gyanujok van.

— **Szerkesztő postája. K. A. Bpest.** Nagy sajnálatunkra szép cikké elkésett. A jövő számunknak meg idejét mult dolog lenne, a mennyiben Köszegen új hangok lesznek hallhatók. Kérjük azért vagy előre mindig értesíteni ilyenmű tervéről, vagy a lehető legkorábban beküldeni, mert így nemcsak önnök, de nekünk is bosszuságot okoz, hogy erőteljes cikkének nem nyujthatunk teret.

IRODALOM.

— **Értékes házi könyvtárt** létesíthet magának az, ki a „Képes Családi Lapok”-at rendszeresen járattja. És pedig a ki csak 1 negyedévre is 20 kr. csomagolási díj beküldése mellett előfizet, az 1 regényt, a ki 40 kr. csomagolási díj beküldése mellett félévre előfizet, az már 2 regényt, a ki pedig 80 kr. csomagolási díj beküldése mellett egész évre előfizet, az 4 regényt kap külön jutalomkép ingyen és bér-

mentve, diszes borítékba fűzve. Minthogy továbbá az ingyenes regénymelléklet is minden évfolyamban még legalább 4 regényt tartalmaz: ezekkel együtt minden előfizető legalább 8 regénynek jut birtokába, nem is említve azt, hogy maga a föllep is még azonkívül legalább 4 kitűnő regényt közöl egy év alatt. A külön lenyomatú regények értéke egymaga 8 frt, úgy hogy a lap egész évre ingyenbe marad. A „Képes Családi Lapok“-at az írói kar legjelesebbjei támogatják, ugymint: Jókai Mór, Tolnai Lajos, Komócsy József, Lauka Gusztáv, Rudnyánszky Gyula, Benitzky Bajza Lenke, Harmath Lujza, Nagyvárady Méra, K. Beniczky Irma, V. Gaál Karolin stb. A „Képes Családi Lapok“ tehát nemcsak a legjobb, hanem a legjutányosabb illusztrált szépirodalmi heti lap, melynek érdekes és változatos tartalmánál, nemes irányánál fogva egy család asztaláról sem volna szabad hiányoznia. Előfizetési ára: Egész évre 6 frt, félre 3 frt, negyedévre 1 frt 50 kr. Mutatványszámokat ingyen küld a kiadóhivatal mindazoknak, kik levelezőlap útján hozzáfordulnak. Kiadóhivatal: Budapest, Nagy-Korona-utca 20. szám.

Értesítés.

A borsodmegyei kir. pénzügyigazgató által a folyó 1893/94. évre megállapított „Fegyver-adó“ lajstrom hivatalunkhoz áttétetett, ennek folytán az, az 1883. évi XLIV. t. cz. 18. §. értelmében szeptember 14-től 22-ig bezárólag Miskolcz város pénztári hivatalánál nyolc napi közszemlére kitétetik.

Mely körülményt azon figyelmeztetés mellett hozzuk az érdeklettek tudomására, hogy azon adózók, kik a kivetési lajstromban foglalt adónemmel már a múlt évben is megvoltak róva, a lajstrom közzétételét követő 15 nap alatt, azon adózók pedig, kik e folyó évben első ízben rovatáltak meg, adótartozásuknak az adókönyvecskébe történt bejegyzését követő 15 nap alatt a közigazgatási bizottsághoz felelbezhettek.

A felelbezesek a kir. pénzügyigazgatósághoz nyújtandók be.

Miskolcz, 1893. szeptember 12.

Miskolcz város adópenztári hivatala.

Értesítés.

A központi választmány, — az országgyűlési képviselők választására jogosultaknak úgy a déli, mint az északi kerületre nézve betűrendben összeállított s az 1874. évi 33-ik t. cz. értelmében közszemlére kitétt s érvényes 1894. évben bírándó névjegyzékeire vonatkozólag beadott felszólalásokra, illetve észrevételekre meghozván határozatait: ezek az idézett törvény 49. §-a értelmében a városi közig. hivatalban f. év szeptember 20-tól ugyanezen hó 30-ig bezárólag 10 napon át közszemlére tétetik ki; azok az érintett hivatalos helyiségben, a közig. ígató jelenlétében reggeli 8 órától déli 12 óráig, délután 2 órától 5 óráig megtekinthetők.

A törvény 50. §-ához képest az érdeklettek figyelmébe ajánlatik, hogy azok, kiknek felszólalása vagy észrevétele felett a központi választmány határozatot hozott, annak közszemlére történt kitételét követő 10 nap alatt, tehát f. év szept. 20—30-ig bezárólag; azok pedig, kiknek a 49. §-ban elősorolt határozatok kézbesítettek, a kézbesítéstől számított 10 nap alatt a királyi kuriához intézett felelbezesüket a központi választmány elnökéhez, a közigazgatási ígatói hivatalban, a hivatalos órák alatt, délelőtt 9—12-ig, délután 2—5 óráig benyújthatják, — ezen felelbezesek írásban adandók be s azokhoz új bizonyítékok is mellékelhetők.

Kelt a központi választmánynak Miskolczon, 1893. évi aug. 28-án tartott üléséből.

Soltész N. Kálmán, Diószeghy György,
polgármester, a közp. vál. elnöke. választmányi jegyző.

Értesítés.

A miskolczi iparos-segédék rajztanfolyamát látogató iparosok és iparos-segédék sziveskedjenek f. év október hó 8-án d. u. 2 órakor az intézet helyiségében tartandó értekezletre összejönni.

Miskolcz, 1893. szept. 13.

Az igazgatóság.

A közönség köréből.

E folyó hó 12-én felejthetetlen kedves férjem végtisztességtétele alkalmából kifolyólag úgy kedves arván maradt kiskorú gyermekeim, valamint a mély veszteséget velem érző szerető rokonaim nevében is, ez uton kívánom szívöböl eredő köszönetemet kifejezni mindazoknak, kik a fájdalom sulya alatt vérző szívemnek az által adtak némi enyhületet, hogy becses megjelenésök által részvétöket kegyesek voltak irányomban nyilvánítani. Fogadják szívöböl eredő mély köszönetemet s kívánom, hogy az én szerencsétlen sorsomhoz hasonlótlól a mindeneknek hatalmas istene óvja meg öket.

Miskolcz, 1893. szeptember hó 13-án.

Özv. Hankóczy Lajosné,
született Kormos Otília.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos: Dr. Halász Sándor
Kiadó: Wesselenyi és Könyg.

Aranyatott Wesselenyi és Könyg könyvnyomdája, Miskolczon Deak-utca (színház-épület).

KUTSZIVATTYUKAT,

egyes alkatrészeket,

egészen felszerelt kutakat,

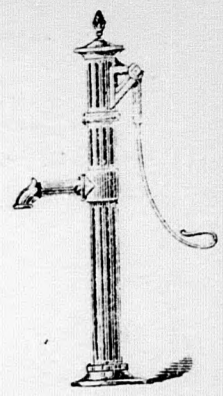
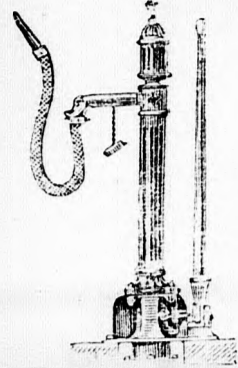
gazdasági gépszerelvényeket,

szerszámokat, gépszij, gépolaj és olajozókat

nagy választékban, kedvező feltételek mellett, jutányos áron ajánl

BEDE LÁSZLÓ Miskolczon.

Ugyanitt egy jó házból való fiu tanulóul felvétetik.

Árverési hirdetmény.

316. sz.
vgr. 1893.

Alóírt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a miskolczi kir. járásbírósnak 4757/92. sz. a kelt végrehajtást rendelő és a miskolczi kir. járásbírósnak 4757/93. sz. a kiküldetést tartalmazó végzése folytán Péter Bertalan javára Gebhardt Károlyné ellen 4500 frt 2 kr. tőke, ennek 1893. év máj. hó 1-ső napjától számítandó 6% kamatai és eddig összesen 74 frt 70 kr. perköltség követelés erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság lefoglalt és 419 frt 90 kr-ra becsült ingóságok, u. m. butorneműek és felszerelvények nyilvános árverés útján el fognak adatni.

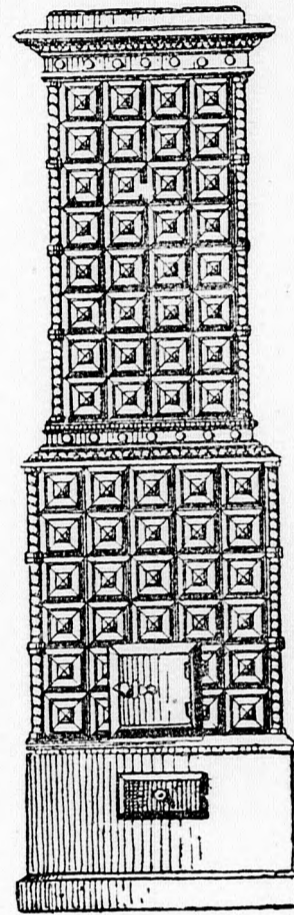
Mely árverésnek a 4968/1893. sz. kiküldetést rendelő végzése folytán a helyszínén, vagyis alperes lakásán A.-Szirma-utca 18. sz. a leendő eszközlésére 1893-ik évi szeptember hó 25-ik napjának délelőtt 9 órája határidőül kitétetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen az 1881-ik évi LX. t. cz. 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is el fognak adatni, a netalán elsőbbségi igénylők pedig felhívattak, miszerint jogaikat az említett t. cz. 111. és 112. §-a alapján árverés megkezdéséig érvényesítsék.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881-ik évi LX. t. cz. 108. §-a szerint fizetendő.

Kelt Miskolczon, 1893. év szept. hó 9-én.

Némethy Károly,

kir. bírósági végrehajtó.

Teljes végeladás!!

Van szerencsém a n. é. közönséget értesíteni, miszerint gyáramat Miskolczról Budapestre helyeztem át, miért is raktáromon levő legcsinosabb fehér porcellán- és más színes

cserépkályhámra
rövid időre

nagy árendemny mellett teljes végeladást tartok. — Továbbá figyelmébe ajánlom azon t. háztulajdonosoknak, kiknél cserépkályha-átrakások, javítások és tisztítások szükségeltetnek, sziveskedjenek mielőbb hozzám fordulni, hogy minden hozzám intézett megbízásoknak ezen rövid idő alatt eleget tehessek

Teljes tisztelettel

5—

VLADÁR KÁROLY

cserépkályhagyáros

MISKOLCZON, Fazekas- és Major-utca sarkán.

Van szerencsém a nagyérdemű úri közönségnek szives figyelmébe ajánlani a legújabbban megérkezett dús választékban **őszi és téli idényre való elsőrendű külföldi és hazai gyártmányú, finom**

2—10

szöveteimet

Ugy mint eddig, sőt még **jobban** azon leszek, hogy nagyra becsült vevőimet teljesen kielégítek.

Elegáns kivitel, jó munka (saját műhelyemből) s szolid ár mellett.

Szives pártfogásért esedezem

KÁLMÁN MÓR

férfi-szabó Miskolczon,

Debreczeni Dániel úr házában, Molnár Sándor úr vaskereskedésével szemben.

HIRDETMEY.

A Miskolczi Takarékpénztár

részéről tisztelettel értesítjük a betevő közönséget, hogy betéteket 4—8 napi felmondáshoz kötött kamatozó pénztári jegyekre

is elfogad intézetünk.

A pénztárjegyek bemutatásra szólnak 5, 100, 500, 1000 és 5000 forintról állittatnak ki s ez idő szerint 3 és 1/2%-lit kamatoznak.

Ezenkívül tisztelettel tudatjuk, hogy intézetünk — tekintettel a nagyérdemű közönség fokozódó bizalmára — azon kellemes helyzetbe van, mikép az alapszabályainkban előírt minden üzletágban szolgáltatást a legelőnyösebb feltételek és kamatláb mellett ajánlhatja fel.

Kelt Miskolczon, 1892. november 14.

A Miskolczi Takarékpénztár igazgatósága.